

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မောင်ညိုမှိုင်း (၁၀၀၀)

စိစဉ်သော

ရှင်ညိုမှိုင်းပြောချင်တဲ့စွတ်သံကောက်သံစီးငွေ့စီး

အပါအဝင် ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျော်မင်းနိုင်

ဇေယျမင်းသျှင်

မင်းအောင်ကျော်

နတ်လူဦး

၀၀၀၀၀၀၀၀

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) ရှင်ညိုမပြောချင်တဲ့ ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်း

(၁)

တစ်နေ့..နယ်ကမိတ်ဆွေတစ်ယောက် စာရေးဖိတ်ခေါ်လို့
နယ်မြို့လေးတစ်မြို့သို့ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေက စာအလွန်ဖတ်၏ ။

အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စာများကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ဖတ်သည့်
စာသမားဟု ပြောလျှင်လည်း ရ၏ ။

ယခု စာရေးဖိတ်ခေါ်ရသည်ကလည်း စာရေးကွက်တွေရှိသည်။
လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါဟု ဆိုသောကြောင့် အရှေ့ခြမ်းနယ်မြို့လေးရှိ မိတ်ဆွေ
ကိုစစ်တောင်းတို့အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏ ။

ရောက်သည့်နေ့မှာပင် ငါးရုံခေါင်းချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ထမင်းကျွေး၏ ။ ပြီး
ထမင်းပွဲမှာ ငါးရုံ ခြောက်မီးဖုတ်လည်း ပါလိုက်သေး၏ ။

ငါးရုံခြောက်မှာ အကောင်ကြီးခြောက် အသားမြောင်းဖြစ်ပြီး
ခပ်မွမွလေး ကင်ထုဖွထား သည့်အပြင် ပဲဆီဆမ်းထားသဖြင့် စားရသည်မှာ
အရသာရှိလှ၏ ။

တို့စရာကား ကျွန်ုပ်အလွန်ကြိုက်သည့် ခံတက်ချဉ်တို့စရာ ဖြစ်နေ၍
ထိုနေ့က ထမင်းမြိန်လှ ၏ ။ ပန်းဂေါ်ဖီပွင့်ကြော်လည်း ပါသေး၏ ။

ကျွန်ုပ်နေသည့် ရန်ကုန်ဝန်းကျင် သန်လျင်ဝန်းကျင်မှာ

ခံတက်ရွက်ချဉ်ဖတ်စစ်စစ် ရှား၏။

လော်ပါရွက်အနုများကို ချဉ်ဖတ်စိမ်းပြီး ခံတက်ချဉ်ဟု ရောင်း၏။
ခံတက်ရွက်သည် စိမ်းပြီး အရွက်ထူ၏။ အပြားကြီး၏ ရွက်ကြောကြီး၏။
အခက်အလက်ကြီး၏။ အရသာ သက်ခါးခါးရှိ၏။

လော်ပါရွက်ချဉ်ကား..

အရွက်ရှည်၏။ ဝါရောင်သန်း၏။ အကြောနည်း၏။ အရွက်ဖား၏။
မသိလျှင် လော်ပါရွက်ချဉ်ကို ခံတက်ချဉ်ဟု ထင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဈေးသည်တို့ ဈေးမှာ မကြာခဏ အပြင်းအခုံဖြစ်ရ၏။

ဈေးသည်က ဇလုံထဲမှာ ရေစိမ်ထားသည့်
ဝါကျင်ကျင်ရွက်နုအစည်းများကို လက်ညှိုးထိုး ပြီး...

“အဲဒါ ခံတက်ချဉ်ပဲလေ”

“မဟုတ်ဘူး..ဒါ ခံတက်ချဉ်မဟုတ်ဘူး”

“ဒီမှာရှင့်..ဒါ ခံတက်ချဉ်ပဲ။ တစ်ဈေးလုံးရောင်းပြီး တစ်မြို့လုံး၊
တစ်နယ်လုံး စားနေတာ။ ဘုန်းကြီး၊ ရဟန်း၊ သီလရှင်၊ သူဌေး၊ ဆင်းရဲသား၊
ကူလီဈေးသည်..ဒါပဲ တို့နေတာ”

“ခံတက်ချဉ်မဟုတ်လို့ မဟုတ်ဘူးပြောတာပါ”

“ကိုင်း..ခံတက်ချဉ်မဟုတ်ရင် ဘာချဉ်တုံး ပြော”

“လော်ပါရွက်ချဉ်ဖတ်”

“ရှင် သွားတော့။ နောက်နေ့ကစပြီး ကျွန်မဆိုင်မှာ ရှင်ခံတက်ချဉ်
လာမဝယ်နဲ့။ သွားတော့”

ခံတက်ချဉ်မဟုတ်ဘူး လော်ပါရွက်ချဉ်ဟု ပြောမိ၍ ဈေးသည်က

ကျွန်ုပ်ကို အော်ထုတ်၏။

နောက်နေ့ရောက်တော့ ကျွန်ုပ်သည် သုံးခွမှလာပို့သည့်
ခံတက်ချဉ်အစစ် အရွက်အစိမ်းနှင့် ခံတက်ချဉ်ဖတ်အစစ်ကို ယူသွားပြီး
မနေ့ကအော်ထုတ်သည့် ချဉ်ဖတ်သည်ရှေ့ မှာ ရပ်လိုက်၏။

ချဉ်ဖတ်သည်က ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် တန်းမှတ်မိ၏။

“ဘယ်လိုတုံး... ကိုယ်အာ...ခံတက်ချဉ်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်...စစ်စစ်လိုချင်တယ်”

“ခံတက်ချဉ်စစ်စစ် လိုချင်ရင် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှာ သွားရှာဝယ်။ ဒါ
ခံတက်ချဉ်အစစ်ပါ လို့ မနေ့ကလည်း ပြောပြီးဥစ္စာ။ ဒီနေ့ လာပြီးရစ်နေတယ်”

“ခင်ဗျား..ဈေးရောင်းစားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီတုံး”

“အလိုတော်...ရှင်က..ကျုပ်ကို..”

“ဟုတ်တယ်”

“ဈေးဗန်း ခေါင်းပေါ် ရွက်ရောင်းစားလာတာ ပုဆိုးခေါင်းခုတောင်
ကျောက်ဖြစ်နေပြီ။ ကိုအာ...ရှင်က ခုမှ ဈေးဝယ်ဖူးတာ သိလား”

“ခေါင်းခုကျောက်ဖြစ်နေရင် ခင်ဗျားခံတက်ချဉ်စစ်စစ်
မြင်ဖူးစားဖူးလို့လား”

ကျွန်ုပ်ကလည်း ဒီစွာလန်လန် အာကျယ်ကျယ် ဈေးသည်မိန်းမကို
မှတ်လောက်သား လောက်အောင် ပညာပေးချင်၍ မေးလိုက်၏။

“ရှင်ကရော..ခံတက်ချဉ် ခံတက်ရွက်ဆိုတာ အလုံးလား၊ အပြားလား
သိလို့လား..ပြော..ပြောလေ..”

သူကလည်း ခါးထောက်လို့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အော်ရဲ့ခင်ဗျ။

ဒီမှာ ကျွန်ုပ်က ဆွဲခြင်းထဲ အသင့်ထည့်ယူလာသည့် (သုံးခွရွာ) လက်ဆောင်၊ ခံတက်ချဉ် ရွက်နှင့် ခံတက်ချဉ်ဖတ်ထုတ်ကို သူ့ရှေ့မှာ ချပြီး..

“ဒီမှာ ဒေါ်ကျောက်ခေါင်းခု.. မသေမချင်း မှတ်ထား။

ခံတက်ချဉ်အရွက်ဆိုတာ အဲဒါ။ ခံတက်ချဉ်ဖတ်စစ်စစ်ဆိုတာ ဟောဒါ။ လော်ပါရွက်ချဉ်ကို ခံတက်ချဉ်အစစ်ပါလို့ ကျုပ်ကို ညာမရောင်းနဲ့။ ကျုပ် ငန့်ငအမဟုတ်ဘူး။ ယူထားလိုက်။ ခင်ဗျားရဲ့ သားအစဉ် မြေးအဆက်ကို ခံတက်ချဉ်ဆိုတာ ဒါပဲလို့ ပြ”

ဒေါ်စွာကျယ် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါတောင် သူက ခံတက်ချဉ်ရောင်းစားလာတာ လူ တော်ချဉ်နေပြီ ဘာညာ လုပ်သေးရဲ့။ အနီးမှာရှိတဲ့ ဈေးသည်ကြီးအချို့က ..

“ဟုတ်တယ်ဟဲ့..မိပွားရဲ့။ အဲဒါ ခံတက်ချဉ်အစစ်။ ဟိုလူကြီးပြောတာ မှန်တယ်။ ဘာမှ နားမလည်ဘဲနဲ့ သောက်လျှာမရှည်နဲ့တော့”

လို့ပြောမှ သင်း ငြိမ်သွားရော။

ဒီအကြောင်းကို ကိုစစ်တောင်းရဲ့ ဧည့်ခံထမင်းဝိုင်းမှာ ပြန်ပြောလိုက်တော့ အိမ်ရှင်ကို စစ်တောင်းက ..

“ဆရာမှိုင်းကတော့...ပညာပြန်ပေးရာမှာ ပီပြင်ပေါ့ဗျာ”

“အေးဗျာ..ရောင်းဖူးတော့ လော်ပါချဉ်၊ ဝတ်ဖူးတော့ ရွှေရည်စိမ်လက်ကောက်၊ ကျုပ်လာ ဖောက်လို့ ရမလားဗျ”

“ဟား..ဟား..ဟား..ဟား.. စိတ်ကိုထိန်းပါ စာရေးဆရာကြီးရာ။ အခု အရူးအကြိုက် ခံတက်ချဉ်စစ်စစ်ပါ။ ဆရာ ခံတက်ချဉ်ကြိုက်မှန်းသိမှတော့ နက်ဖြန်ကျရင် ခံတက်ချဉ်အသုပ် လုပ်ကျွေးမဗျ”

“ကိုစစ်တောင်း..”

“ခင်ဗျာ..ဆရာမှိုင်း”

“ခံတက်ချင်သုပ်မယ်ဆို ကြက်သွန်ကြော်ကြွက်မှ ကောင်းတယ်ဗျ”

“အလို..ဆရာက သိနေပါသလား”

“ပုစွန်ခြောက်ကို မညက်တညက်လေး ထောင်းထည့်ဗျ”

“အလို..ကိုယ့်ဆရာက သိနေပါကလား”

“ကြက်သွန်နီကို ပါးပါးလှီးပြီးရင် ရေမဆေးနဲ့။ ဆေးပြီးထည့်ရင် ညီးစော်နံရော”

“အလို..ကိုယ့်ဆရာက သိနေပါကလား”

“ပြီး..ဒီအသုပ်က ငရုတ်သီးအကျက်မှုန့် မထည့်ရဘူး။ ငရုတ်သီးအစိမ်းတောင့် ပါးပါးလှီး ထည့်ရတယ်”

“အလို..ကိုယ့်ဆရာ သိနေပါကလား”

“ကျန်သေးတယ်..ဆီချက် မများစေနဲ့။ များရင် ချွဲရော။ လက်ကြားဆီယိုစားရင် စားမကောင်းဘူး။ တော်ရုံသင့်ရုံပဲထည့်”

“ဆရာမှိုင်း..”

“ဘာတုံး..ကိုစစ်တောင်း”

“သုတ်ကျွေးမှာက ကျွန်တော့်မိန်းမပါ။ ဆရာ ဆရာမှိုင်းက သုပ်နည်းလုပ်နည်းကိုပါ ပြောပြနေပုံထောက်ရင် မဟုတ်မှလွဲရော..”

“မဟုတ်မှလွဲရော လုပ်မနေနဲ့ ကိုစစ်တောင်းရဲ့။ ကျုပ်မိန်းမကို ကျုပ် မကြာခဏ သုပ်ကျွေး နေရလို့ ပြောနိုင်တာမျိုး”

“ဟား ..ဟား ..ဟား.. ဟား... တော်ပါပေဗျာ..အရမ်းတော်ပါပေ့..ဟား... ဟား..ဟား..”

ကိုစစ်တောင်းတို့လင်မယားမှာ ကျွန်ုပ်၏ အပြောကို သဘောကျပြီး
ခံတက်ချင်အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကျမ်းစာတစ်စောင်ပြုပါရန် တိုက်တွန်းကြလေသည်။

*

(၂)

“ကိုင်း..ကိုယ့်ဆရာ ကိုစစ်တောင်းရဲ့ ခံတက်ချင်ရာဇဝင်ကို
မကျေမနပ်ရော၊ ကျေကျေနပ်နပ်ရော ခင်းနေရလို့ ခင်ဗျားခေါ်ရတဲ့အကြောင်းရင်း
ပျောက်နေတယ်။ လုပ်ပါဦး.. ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းများ ရနိုင်ဖွယ်ရှိလို့
ပင့်ခေါ်ရသတုံးဗျ”

ကျွန်ုပ်က သို့ကလိုမေးလိုက်သောအခါ ကိုစစ်တောင်းသည် အိမ်ရှေ့သို့
တစ်ချက် လှမ်း မျှော်ကြည့်ရင်းမှ..

“ဆရာမိုင်းရဲ့..”

“ပြောဗျာ..ကိုစစ်တောင်း”

“လက်နက်အစုံနဲ့ ဓားပြသုံးယောက်ကို မိန်းမတစ်ယောက်က
ဓားနဲ့ခုတ်ပြီး လူကြီးလက်၊ ရဲလက်အပ်တာမျိုး မြင်ဖူး ကြားဖူးလား..ဆရာမိုင်း”

“ရာဇဝင်ထဲမှာ ပြောတာလား၊ မျက်မှောက်ခေတ်မှာလားဗျ”

“မျက်မှောက်ခေတ်မှာပြောတာ..ဆရာမိုင်းရ”

“အခုခေတ်မှာ ဓားပြအုပ်စုကို မိန်းမက ဓားနဲ့ခုတ်ဖမ်းတာ ကျုပ်
မကြားဖူးသေးဘူးဗျ။ တိုက်ပြီးပြေးတဲ့ ဓားပြများရဲ့နောက်ကို ရဲအဖွဲ့က

လိုက်တာတောင် အခန့်မသင့်ရင် လန့်ချီကြာ တတ်တာတော့ ကြားဖူးတယ်။

ရာဇဝင်ထဲမှာတော့ “ဘယ်ဘယက်” တို့ “မိညက်” တို့ဆိုတဲ့ သူရဲကောင်းအမျိုးသမီးများက ရန်သူကို ခေါင်းဖြတ်လက်ရဖမ်း ရင်ဆိုင်တိုက်ခွဲတယ်လို့ ဖမ်ရဖူးသားဗျာ။

“ကျွန်တော်တို့အရပ်မှာ ရှိတယ်ဗျ”

“ရှိတယ်..ဟုတ်လား”

“အဟုတ်ပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်သူတုံးဗျ၊ ဘယ်မှာနေတာတုံး။ ခု တွေ့လို့ရမလား”

“မကြာခင် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်..ဆရာမိုင်းရယ်”

အာဂပါလား။ လက်နက်အစုံနှင့် ဓားပြယောက်ျားသား သုံးယောက်ကို မိန်းမတစ်ယောက် က ဓားနဲ့လိုက်ခုတ်ပြီး ရဲလက်အပ်သတဲ့။

ဟုတ်ပါ့မလား..။

အဲဒီ မိန်းမကရော ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ။

“ကိုကြီးတောင်း..ကိုကြီးတောင်း..”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ဆီမှ ကိုကြီးတောင်းဟုခေါ်လိုက်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအသံကြောင့် ကို စစ်တောင်းမျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားလေ၏ ။

“ရှင်ညိုလားဟေ့”

“ဟုတ်တယ်..ကိုကြီးတောင်း၊ ကိုကြီးတောင်းခေါ်သဆို”

“အေးဟ..လာ..ငါ့နှမရေ...လာဟ”

အမျိုးသမီးတစ်ဦး အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ၏ ။ ကြည့်လိုက်တော့

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသားဖြူဖြူ၊ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်
အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်၏ ။

မျက်နှာဝိုင်း၏ ။ မျက်ခုံးကောင်း၏ ။ ထူ၏ ။ ရှည်၏ ။

စင်ရော်တောင်ဟုခေါ်သော် ရအံ့ထင်၏ ။

မျက်တောင်ကော့၏ ။ ပါးရဲရဲဖောင်း၏ ။ နှာတံစင်းပြီး ပေါ်၏ ။

ရယ်လိုက်ပြီးလိုက်လျှင် သွားတက်ကလေးပေါ်၍ ချစ်စရာကောင်း၏ ။

ရင်ဖွင့်ဖွင့် တင်စွင့်စွင့် ခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးမို့ ..

ဒီလို တော်ဝင်နန်းထိုက် အလှမျိုး ဒီလိုနယ်မှာ ရှိနေသည်မှာ
နယ်ကျော်ရအံ့ရှိပေ၏ ။

“ဆရာမှိုင်း..”

“ဆရာမှိုင်း..”

“အဲ..အဲ..ဗျာ..ဗျာ..”

ကျွန်ုပ် ငေးမောနေမှန်းသိ၍ ခေါ်မကြားအော်မကြား ဖြစ်နေသည်ကို
အမျိုးသမီးက သဘောကျပြီး ရယ်လေ၏ ။

“ဆရာမှိုင်း..ဒီနှမလေးရဲ့ နာမည်က ရှင်ညိုတဲ့”

“ဪ..”

“ရှင်ညို..”

“ရှင်..ကိုကြီးတောင်း”

“ဒါ..ရန်ကုန်မြို့က နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီးပဲ။ နာမည်က
ဦးညိုမှိုင်းတဲ့”

“မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) ဆိုတာလားဟင် ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)ပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာ။ ဆရာ့စာအုပ်တွေကို ဒီက အစ်ကိုကြီးစစ်တောင်းနဲ့ သူ့ဇနီးမဝါဆိုတို့ ငှားပေးဖတ်လို့ ဆရာ့စာတွေ အကုန်အလွတ်နီးပါး ရနေပါပြီရှင်”

“ဟာ..လုပ်လှချည်လား..မရှင်ညို”

ဒီမှာ အိမ်ရှင် ကိုစစ်တောင်းက ရှင်းပြတော့သည်။

“ဒီလို..ဆရာရဲ့၊ ဟောဒီရှင်ညိုက ကျွန်တော်တို့ နှမဝမ်းကွဲ ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဓားရှည်ရယ်၊ လှံရယ်၊ ပြောင်းတိုသေနတ်ရယ်ပါတဲ့ ဓားပြသုံးယောက်ကို ဓားနဲ့ခုတ်ပြီး ရဲ လက်၊ သူကြီးလက်အပ်ခဲ့တာ သူပဲဗျ”

“ဟေ့..”

“အဟုတ်..”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ..”

“မရှင်ညို..”

“ရှင် ဆရာ..”

“မရှင်ညိုတို့ အစ်ကိုပြောတာ အဟုတ်အမှန်ပါပဲလား ခင်ဗျာဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အလို..သတ္တိကောင်းလှချည်လား။ တော်ရုံယောက်ျားသားတောင် မလုပ်ရဲတဲ့အလုပ်ကို မရှင်ညို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အနိုင်ရအောင် လုပ်ခဲ့တာလဲဗျာ”

ဒီမှာ မိတ်ဆွေကိုစစ်တောင်းက ဝင်ပြော၏။

“ဆရာမှိုင်း..စိတ်ဝင်စားသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်..ကိုစစ်တောင်း”

“ကိုင်း..ရှင်ညို..ငါ့ညီမရဲ့ ကိုယ်တွေ့ သည်းထိတ်ရင်ဖို ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြလိုက်ကွာ။ တို့ဆရာက ဝတ္ထုရေးလိမ့်မယ်”

“အို... ကိုကြီးတောင်းကလည်း ရှက်စရာကြီး”

“ဟဲ့..ဒါ ရှက်စရာကြီး။ အစအဆုံးတော့ မပြောပါရစေနဲ့တော်။ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကတော့ အစ်ကိုစစ်တောင်းဘာသာ အဆင်ပြေသလို ကြည့်ပြောလိုက်တော်”

“အေးပါ..ရှေ့ပိုင်းကိုသာ ပြောသွားပါ။ နောက်ပိုင်းဇာတ်သိမ်းကို ငါပဲ ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ အဟဲ..ဟဲ..”

“အစ်ကိုနော်...ပိုမပြောနေနဲ့”

“အဟဲ... အေးပါဟာ...အဟီ...”

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ချင်းသာ နားလည်သည့် စကားနှင့် ရယ်မောနေသည့်အဖြစ်ကို သိပ်နား မလည်သော်လည်း..

မရှင်ညိုက ဇာတ်သိမ်းပိုင်း မပြောဘူးဆို၍ ကျွန်ုပ်မှာ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသလို ရှိသွားလေ၏။

သို့နှင့် မရှင်ညိုဆိုသော လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမချောသည် ဓားပြသုံးယောက်ကို ဓားနှင့် ခုတ်သည့် ဇာတ်လမ်း၏ တစ်ဝက်ဖြစ်သော သူမ ဘယ်လိုသူစားလဲဆိုသည်ကို အော်ပရာစဖွင့်၍ ပြောလေသည်။

(၃)

ကျွန်မက ငယ်ငယ်ကတည်းက ယောက်ျားဆန်ဆန် နေခဲ့တာဆရာ။

ကျွန်မမိဘများ မွေးခဲ့တဲ့ မွေးချင်းသုံးယောက်မှာ ကျွန်မပဲ
အဖတ်တင်တယ်။ ကျန် အကြီးနဲ့အငယ်က ဝက်သက်ရောဂါနဲ့
ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မက ဆိုခဲ့သလို လူဖြစ်လာကတည်းက ယောက်ျားလေးလိုဝတ်ပြီး
ယောက်ျားလေး များနဲ့ ဆော့ကစားခဲ့တာလေ။

ကျွန်မတို့ရွာက ယောက်ျားလေးတွေ၊ ဘုရားပွဲကျရင် လက်ဖျံတွေ၊
ရင်ဘတ်တွေ၊ လက်မောင်းတွေမှာ ဆေးမင်ကြောင်ရုပ် ထိုးကြတယ်။ ဆရာရဲ့...

ဆရာလည်း မြင်ဖူးမှာပါ။

လက်ဖျံပေါ်မှာ ..

သတ္တိ၊ ဗျတ္တိ၊ ဇွဲ၊ နေမင်း စသည့် စာလုံးမျိုးကနေ “ထွေးကို ချစ်တယ်” ၊
“အမေ့ကို ချစ်တယ်” တို့ ၊ “ရဲရင်ထွက်” တို့အဆုံး စာတမ်းရှည်ရေးထိုးတာလည်း
ရှိတယ်။

မှတ်မိသေးတယ် ဆရာ။

ကျွန်မသူငယ်ချင်း အော်သိန်းက သူ့ရည်စား မခင်မှုန်ကို ချစ်လို့
ညာလက်ဖျံပေါ်မှာ..

“ခင်မှုန်ကို ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့စာတန်းကို ထိုးတယ်။

ကိုရွှေအိုးက “သေမှာ မကြောက်ဘူးကွ” ဆိုတဲ့ စာတန်းကို
ဘယ်လက်ဖျံပေါ်မှာ ရေးထိုး တယ်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း..

“ခင်မှုန်ကို ချစ်တယ်” လို့ ညာလက်ဖျံပေါ် သစ္စာကမ္မည်းတင်ရေးထိုးတဲ့
ကိုအောင်သိန်းကို လည်း ခင်မှုန်နဲ့ညားပြီး ကလေးနှစ်ယောက်မွေးပြီးရော
နောက်မိန်းမ ယူသွားတာပဲ”

အရေပြားပေါ်က သစ္စာတရားဟာ အယားပြေပါပဲ ဆရာ။

“ကိုရွှေအိုးကရော မရှင်ညို”

“သေမှာ မကြောက်ဘူးကွလို့ ဘယ်လက်ဖျံပေါ်
သူရဲကောင်းမှတ်ကျောက် ကမ္မည်းတင်ခဲ့တဲ့ ကိုရွှေအိုးလည်း
မန်ကျည်းကိုးပင်သချင်းက သရဲခြောက်ခံရပြီး ညဘက် မထွက် ရဲတော့ဘူး။

တစ်ခါ ခွေးကိုက်ခံရလို့ ဆေးရုံမှာ အရေပြား စုတ်ပြီး (၇) ချက်
ချုပ်ရတယ်။

ကိုရွှေအိုး အဲဒီ တုန်းက ငိုလိုက်တာ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလို့
တစ်ယောက်ရှိသေးတယ် ဆရာရဲ့။

ကိုကျော်ဦးတဲ့။

သူကလည်း ရင်ဘတ်မှာ စာတန်းတစ်ခု ရေးထိုးထားတယ်။”

“သေရင်မြေကြီး ရှင်ရွှေထီး” တဲ့။

“စစ်တပ်ထဲလိုက်မလားလို့ မေးတော့ “နောက်နှစ်မှ” တဲ့။ အဲဒါ
အုန်းပင်အောက်မှာ အရက်သောက်သတဲ့လေ။ အုန်းပင်ပေါ်က အုန်းသီး
သူ့ခေါင်းပေါ်ပြုတ်ကျတာ ဆေးရုံ တန်းပို့ရပါ ရောလား။

ဦးခေါင်း (၁၀) ချက် ချုပ်ရတယ်။

အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားတာ တစ်လလောက်ကြတယ်။

နောက်ပိုင်းကျမှ ပြန်ကောင်း သွားတာ။

ရွာကလူတွေက သူပြန်ကောင်းသွားတော့ ပြောရတယ်။

“ရွှေထီး..”

“ဘာတုံးဗျ”

“နောက်တစ်ခါ အရက်သောက်ရင် အုန်းပင်အောက်မှာ မသောက်နဲ့”

“ဒါဆို ဘယ်မှာ သောက်ရမတုံး”

“ခေါင်းထဲမှာ အိပ်ပြီးသောက်။ ဒါမှ သေမြေကြီးဖြစ်မှာ”

အဲဒီ လို ဝိုင်းဖဲ့ရွဲ့ကြတော့ ကိုကျော်ဦး (ရွှေထီး) ဆဲပါရော။ ခုထက်ထိ ကိုကျော်ဦး ချုပ်ရိုးပေါ်မှာ ဆံပင်မပေါက်တော့ဘူး။ နောက်ပိုင်းကလေးတွေက ကိုကျော်ဦးအိမ်ရှေ့ရောက်ရင် အော်ကြရော။

“သေမြေကြီး..ရှင်ဖွတ်ကျား..မှတ်ထား..အုန်းသီးနဲ့ ငါနဲ့ညားတဲ့”

“ဟား ..ဟား ..ဟား..ဟား...တကယ့်လူတွေပဲနော်”

ဒီမှာ ကျွန်မကလည်း ကဲတယ် ဆရာရဲ့။

ယောက်ျားလေးတွေလို ထိုးကွင်းမင်ကြောင် ထိုးချင်တယ်။ နောက်ဆုံး ပေါင်နှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ဓားနှစ်လက် ကြက်ခြေခတ်တစ်ခုနဲ့ ယွန်းကွက်တစ်ကွက် ထိုးပစ်လိုက်တယ်။

ယောက်ျားလေးတွေ အံ့သြကုန်ရော။

သင်းတို့ လက်ဖျံနဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာပဲ ဘယ်သူ့ချစ်တယ်တို့၊ သတ္တိဗျတ္တိကို ရေးထိုးနေချိန်..

ကျွန်မက ပေါင်ဖြူဖြူနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ရေနွေးကြမ်း

ပန်းကန်လုံးလောက်ရှိတဲ့ နှစ်ထပ်ယွန်း ကွက်နဲ့ ဓားနှစ်လက် ထိုးလိုက်တော့
အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားရော။

“ရှင်ညို..မနာဘူးလား”

“နာတာပေါ့ဟ”

“နာရင် ဘာလို့ မအော်ရတာ လဲ”

“အော်ရင် ရှက်စရာကြီး။ သတ္တိရှိလို့ထိုးမှတော့ အံ့ကြိတ်ခံရမှာပေါ့”

“ပေါင်နေရာက အသားချည်းဟ၊ နင် မလွယ်ဘူး”

“အာဂမိန်းမပဲ”

အားလုံးက ချီးကျူးကြတယ်။ (၁၀) ရက်လောက်

လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး။ ထိုးကွင်းမင် ကြောင်စုတ်ချက်က စိပ်တော့
သွေးထွက်ထားပြီး ယောင်ကိုင်းနေတာကိုး။

အမေနဲ့အဖေကလည်း အိမ်ရောက်တော့ ဆူရော။

“နောင်ကို ထိုးကွင်းမင်ကြောင် မထိုးရဘူးတဲ့။ ဘာလို့လဲလို့ မေးတော့
ဟိုတစ်ယောက် သွေးက ဒီတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို အပ်ကနေ
ဆေးကတစ်ဆင့် ရောဂါပိုးကူးစက်မှာ စိုးလို့ တဲ့။

ဒါနဲ့ အမေနဲ့အဖေကို ရှင်းပြရတယ်။

အပ်လည်း အသစ်လဲပါတယ်။ ဆေးမင်လည်း သီးသန့်ခွက်နဲ့ပါ။ ရောဂါ
မကူးနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောပြမှ..”

“နင် တော်တော်ကဲတဲ့ မိန်းမ” လို့ ကင်ပွန်းတပ်လေရဲ့လေ။

(ဒီနေရာမှာ လူငယ်လူရွယ်တွေကို ပြောချင်တာက ဘုရားပွဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊

သီးသီးသန့်သန့် ပွဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆေးရေးမင်ကြောင်အရပ်ထိုးမယ်ဆိုရင်
သီးသီးသန့်သန့်အပ်နဲ့ ထိုးပါ။ အပ်သွား အသစ် ကိုယ်စီလဲပါ။ ဆေးမင်ကိုလည်း
ကိုယ့်ခွက်နဲ့ကိုယ်ထိုး။ သီးသန့်ထိုးခြင်းအားဖြင့် သွေးက တစ်ဆင့် အပ်ကတစ်ဆင့်
ကူးစက်တတ်သော ရောဂါများမှ ကာကွယ်ရာရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ဤသို့
သတိပေးရခြင်းမှာ မြန်မာ့ရိုးရာ ဆေးမင်ကြောင်ဓလေ့လည်း
မပျောက်မပျက်ရှိစေချင်သလို၊ သွေးမှ တစ်ဆင့် ဖြစ်တတ်သော
ကူးစက်ရောဂါများကို အစသ်သတိရှိစေဖို့အတွက် သတိပေးရခြင်းဖြစ်ပါ တယ်။)

*

(၄)

နောင်တော့ ကျွန်မတို့ သိုင်းဆရာကြီး ဦးနေမင်းဗလထံမှာ
သိုင်းပညာသင်ကြတယ်။

ဆရာကြီး ဦးနေမင်းဗဟက နန်းသုံးရာဖြတ်သိုင်းအဖွဲ့က ဗန်တိုဗန်ရှည်၊
တုတ်သိုင်း၊ ဓားသိုင်း ကြိုးသိုင်း၊ လှံတို လှံရှည်သိုင်း၊ ဓားတစ်လက်သိုင်း၊
ဓားနှစ်လက်သိုင်း အကုန်ကျွမ်းတယ်။

ပြောရရင် ဆရာကြီးလို သိဒ္ဓိရှင်မျိုး မမြင်ဖူးဘူး။

ဆရာကြီးကို တုတ်နဲ့ရိုက်ရင် မကျိုး မကွဲဘူး။

ဓားနဲ့ခုတ်ရင် မပြတ်ဘူး။

တစ်ခါမှာ ရွာသားအချို့က ရိသဲ့သဲ့လုပ်လို့ သစ်တုံးပေါ်
လက်ဖျံဆန့်တင်ပေးပြီး ငှက်ကြီး တောင်ဓားရှည်နဲ့ ခုတ်ခိုင်းတာ။ တပည့်တွေက

မခုတ်ရဲဘူး။

ရိသဲသဲ ရွာသားအုပ်စုထဲက စွာကျယ်ကျယ်တစ်ယောက်က
ဝင်ခုတ်ပါရော။ လက်ဖျံပေါ် ဓားကျပြီး ပြန်ခုန်ထွက်သွားတယ်။

သုံးချက်ခုတ်တာ သုံးချက်စလုံး မပြတ်ဘူး။

စွာကျယ်ကျယ်ကောင် ဓားကိုင်ပြီး အံ့သြနေတယ်။
သူ့အဖွဲ့သားတွေလည်း ဆရာကြီးကို အံ့သြပြီး ငေးကြည့်နေကြတယ်။

ဒီမှာ ဆရာကြီး ဦးနေမင်းဗလက စွာကျယ်ကျယ်ကောင်ရဲ့
လက်ထဲကဓားကို ပြန်ယူလိုက် ပြီး သင်းရဲ့တင်ပါးကို ဓားပြားနဲ့
နှစ်ချက်ရိုက်ပစ်လိုက်တာ။

သင်း..ကြောက်ပါပြီ ဆရာကြီးရဲ့လို့အော်ရင်း
ထိုင်ကန်တော့ရပါရောလား။ နောက်ပိုင်း သင်းတို့အုပ်စု ကျွန်မတို့
သိုင်းကစားနေသူတွေကိုရော၊ ဆရာကြီးတို့ကိုရော ပမာမခန့် မလုပ်ရဲ တော့ဘူး။

ကျွန်မတို့ သိုင်းသင်တန်းမှာ ယောက်ျားလေးအဖွဲ့ မိန်းကလေးအဖွဲ့လို့
သင်တန်းသား နှစ်ဖွဲ့ရှိတယ်။

လက်ရေးသိုင်း၊ ဓားသိုင်း၊ တုတ်သိုင်း၊ လှံတိုလှံရှည်သိုင်းတို့ကို
ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် စနစ် တကျ သင်ကြားပေးတာ။

မိန်းကလေးရော ယောက်ျားလေးရော အတူတန်းတူ သင်ရတယ်။

အဲ..ဗန်တိုချုပ်ကွက် တိုက်ကွက်ကျရင် ဆရာကြီးကတော် အမေနန်းပုံက
ကျွန်မတို့ကို သင်ပေးတယ်။

အမေ မနန်းပုံနဲ့ ဆရာကြီး ဦးနေမင်းဗလတို့များ ဗန်တိုတိုက်ကွက်
ကစားရင် သိပ်လှတာပဲ။

ရှမ်းဘောင်းဘီ အနက်ကိုယ်စီနဲ့ “ဟိတ်” “ဟေ့” “ကျား” လို့ အော်ရင်း

လင်မယား ဇနီး မောင်နှံနှစ်ဦး လက်ရေး၊ တုတ်ရေး အချုပ် အဖြည်အဖျက်၊
တန်ပြန်အဖျက်၊ တန်ပြန်တိုက်ကွက်ပြ တာ သိပ်လှတာပဲ။

ဓားသိုင်းကို ကစားရင် အမေနန်းက ညက်ပြီး
ဆရာကြီးဓားချက်ဓားရေးက မာတယ်၊ မြန်တယ်။

လနဲ့ချီပြီး သင်ရင်း လေ့ကျင့်လုပ်ခဲ့ကြတာ ကျွန်မတို့အားလုံး
သိုင်းပညာရဲ့ နောက်ဆုံး အဆင့်မှာပါတဲ့..

ခန်းဝင်ခန်းထွက် တိုက်နည်း၊

အိပ်နေတုန်း တိုက်နည်း၊

ထိုင်နေတုန်း ရှေ့နောက်ရန်ပြုလာရင် တိုက်နည်း၊

အမှောင်တိုက်နည်း၊ အလင်းတိုက်နည်း၊

ဓားပစ်၊ တုတ်ပစ်၊ လှံပစ်၊ ကြိုးချည်၊ ကြိုးဖြတ် စသည် စုံအောင်ကို
သင်ပေးလို့ ယူနိုင်သူ တွေ ရနိုင်သလောက် ရကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ အမေမနန်းပုံက ကျွန်မတို့ မိန်းမသား သိုင်းသမားတွေကို
ခေါ်ပြီး အရေးကြီး တဲ့ လျှို့ဝှက်သိုင်းပညာတစ်ကွက်ကို လျှို့ဝှက်စွာပဲ
ပြောဆိုသင်ကြားပေးခဲ့တယ်။

“ဒီနည်းကို နေရာတကာ မသုံးရဘူး သမီးတို့။ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေပုံ”

“သေရေး ရှင်ရေး ဘေးကြပ်နံကြပ်ဖြစ်မှ မလွှဲမရှောင်သာ
ထုတ်သုံးရတယ်။ ဒါကို မာယာပရိယာယ် နောက်ဆုံးလျှို့ဝှက်သိုင်းလို့ ခေါ်တယ်။
ကြားလား”

“ဟုတ်..”

“ဒီပညာကို ယောက်ျားသိုင်းသမားတွေ သင်ပေးလို့ မရဘူး။

အကျိုးလည်း မထူးဘူး။ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်က မိန်းမသားတွေကိုမှ သင်ပေးလို့ရတယ်။ ဒါကလည်း သတ္တိရှိပြီး လျင်မြန်ဖျတ် လတ် ရဲဝံ့စွန့်စားသူမှ အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်မည့်နည်းပဲ။ အေး..အခန့်မသင့်ရင်တော့ ကိုယ့် အသက်လည်း အဲဒီ နေရာမှာပဲ ပေးဆပ်ချင် ပေးဆပ်ခဲ့ရမှာပဲ”

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့အားလုံး ကိုယ်ခံမြန်မာ့ရိုးရာ သိုင်းပညာကို ယုံကြည်လေးစား အားကိုး တန်ဖိုးထားသည့် လူရွယ်လူငယ် မောင်မယ်များဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတယ် ဆရာ။

*

(၅)

တစ်နေ့ပေါ့ ဆရာ။

ကံကောင်းလို့ မသေခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ပါ။

ဟိုအရှေ့ကွင်းမှာ ကျွန်မတို့အဒေါ် အပျိုကြီးသုံးယောက်ရှိတယ်။ အပျိုကြီးတွေပေမင့် စားရင်းငှား (သူရင်းငှား) အလုပ်သမားနဲ့ လယ်ဧက ငါးဆယ်ကျော်ကို ကျွဲနွား ဆယ်ကောင်တွဲပြီး စီမံခန့်ခွဲ လုပ်ကိုင်တာ။

ကြာပင်အိုင်ရွာမှာ အပျိုကြီး မမိုး၊ မတိုး၊ မစိုးတို့ ညီအစ်မဟောဆို မသိသူ မရှိဘူး။ အားလုံး သိပဲ။

ဝဝချောချောကြီးတွေ။

ချောပေမင့် ဝလွန်းလို့ ဘယ်ယောက်ျားကမှ

ရည်းစားစကားလိုက်မပြောဘူး။ လင်တော်ရ ကောင်းမှန်း မစဉ်းစားကြဘူး။

နောက်တစ်ချက်က ကြာပင်အိုင်မှာ ချမ်းသာပေမင့်

ကုပ်ကုပ်ကပ်စိတေလေ။ စားတာတောင် ပဲကတ္တီပါပြုတ်နဲ့ ငါးပိရေကို
နေ့တိုင်းစားတာ။

ဆယ်ခါတစ်ခါမှ ငါးပုစွန်လေးစားတာ။ အများအားဖြင့်

လယ်အလုပ်သမား ကောင်လေး တွေ ဖမ်းလို့ ပက်လို့ရတဲ့ ငါးပုစွန်လေး
အလကားရလို့ စားရတာ ။

ဝက်သားယူကြဦးမလားလို့ အိမ်ရှေ့ကနေ အော်သွားရင်..

သွေးတိုးမှာစိုးလို့ မစားဘူးတော့လို့ ဟစ်တယ်။

အလှူအိမ်မှာ ဝက်သားကျွေးရင် အဝတီးတာ

ကျွန်မအဒေါ်သုံးယောက်ပဲ။ ဘယ်တော့မှ သွေးမတိုးဘူး။ အသားပဲတိုးလာတယ်။

ရွှေရောငွေရော ချမ်းသာသလား မမေးနဲ့။

လှူဖို့တန်းဖို့ သတိမရဘူး။ အလှူခံလာရင် ခေါင်းမူးလို့ အော်တာ

သူတို့ပဲ။ တံခါးပိတ်ထား တာ သူတို့။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။

ရွာမှာ အလှူမင်္ဂလာဆောင်ရှိရင် တစ်ယောက်အိမ်စောင့်ပြီး ဝိုင်းကူ

လုပ်ပေးတတ်တဲ့ စေတနာကတော့ သူများထက်ပိုတယ်။

မင်္ဂလာအလှူသွားရင်လည်း ရွှေတွေကို ညွှတ်နေအောင် မဝတ်ဘူး။

လက်စွပ်လေးတစ် ကွင်း၊ နားကပ်တစ်ရံ၊ လက်ကောက်သေးသေးတစ်ကွင်း
ဒီလောက်ပဲ ဝတ်တယ်။

အမှန်က ရှိတာ ရွှေပိဿာလိုက်။

မရှိယောင်ဆောင်နေကြတာ။ ဒါ ကောင်းပါတယ်။ ခေတ်ကာလက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမသားချည်းနေကြတာ ဉာဏ်လေးနဲ့ နေထိုင်မှ တန်ကာကျမယ်လေ၊ ဟုတ်ဘူးလား ”

ကျွန်မတို့ မိဘများက စိတ်မချလို့ မြို့ပေါ်ပြောင်းလာဖို့ ပြောတယ်။ သူတို့က ရွာကိုခင် တယ်။ လယ်တွေ၊ နွားကျွဲတွေ မစွန့်နိုင်ဘူး။ ပြီး မိဘနှစ်ပါး ခေါင်းချရာအရပ်ဆိုတဲ့ အစွဲက ရင့်နေပြီ။

အားကိုးအားထားလေးရအောင် ယောက်ျားယူကြပါလို့ တိုက်တွန်းရင် ယောက်ျား ဘာလုပ် ရမှာလဲလို့ ပြန်မေးတယ်။

အမေက အမြင်ကတ်လို့ ပြောရော။

“ပြုတ်စားရင် ချုံတယ်ဟဲ့”

“အိုး ..”

“အစိမ်းစားရင် စိမ့်နေတာပဲ”

“အို..အစ်မကလည်း နားရှက်လိုက်တာတော်။ မယူချင်လို့ မယူတာကို အရမ်းတိုက်လွန်း တယ်။ ဘာမှန်းမသိဘူး”

“ညည်းတို့ ယောက်ျားနဲ့ မတွေ့သေးလို့ပါ။ တွေ့ရင် အသိနောက်ကျလေခြင်းဆိုပြီး တိုင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်ငိုမယ် သိလား”

“ဟွန်း..တော်ပါတော့။ နားရှက်လို့ပါ။ လိုချင်ရင် ကိုယ်ဘာသာ ထပ်ယူချင်ယူ။ သူများတွေ ဒုက္ခလိုက်မပေးနဲ့”

တိုးတိုးတိုက်တွန်းလည်း မရဘူး။ ကျယ်ကျယ်တိုက်တွန်းလည်း မရဘူး။ ယောက်ျားရွာခံ တွေကတော့ အဆီပိတ်သေမည့် မိန်းမသုံးယောက် ကော်တစ်ရာ ကပ်စေးနည်းတွေမို့ ကန်တော့ ပါသေးရဲ့လို့ အော်ကြတယ်။

ခိုင်းစားမည့်နေရာမှာ ခိုင်းနွားထက် အရင်သေအောင် ခိုင်းစားမှာ

သိနေကြလို့ ယောက်ျားတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ကန်တော့ပါသေးရဲ့နဲ့၊ သွားပါဦးက သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက် သီချင်းလို ဖြစ်နေပြီ။

ပြဿနာဖြစ်ချင်တော့ ကြည့်။

အဒေါ်သုံးယောက်အိမ် ကျွန်မရောက်သည့် ညမှာပဲ ဆရာရယ်..

“ဆရာမှိုင်း ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ..မရှင်ညို”

“ဒါ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းပါ ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့..ဇာတ်သိမ်းပိုင်းက ပိုအရေးကြီးပါတယ် မရှင်ညို။

ကျွန်တော်သိချင်နေတာ လည်း ဇာတ်သိမ်းပိုင်းပဲ။ အမြန်ပြောပြပါ ရှင်ညို”

“ကျွန်မ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို မပြောရဲဘူးဆရာ”

“ဗျာ..ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကြောက်စရာ ကောင်းလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မပြောရဲရတာ လဲ ရှင်ညို”

“ရှက်လို့..”

“ဗျာ...ရှက်လို့ ..ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ သူသေကိုယ်သေ အသက်လုရမည့်

နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်း တိုက်ကွက်ကို ကျွန်မကိုယ်စား အစ်ကိုစစ်တောင်းတို့ လင်မယားကပဲ ဆက်ပြောပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါရှင်”

မရှင်ညိုက သို့ကလိုပြောရင်း ထိုင်ရာက ထပါလေရော။ ဖြစ်ရပ်မှန်

အတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်ဇာတ်ကို နှစ်ပုံခွဲ၍ နှစ်ဦးပြောပြီး

ဇာတ်သိမ်းနားထောင်ရသည့်အဖြစ်မှာ သည်တစ်ကြိမ်ပဲ ကြုံဖူးပေ၏ ။

သို့နှင့် မတတ်နိုင်။

ကာယကံရှင်က ပြောရမှာ ရှက်သည်ဟုဆိုမှတော့
ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမည်နည်း။ ပြောရဲသူ ပြောတာကို နားထောင်ဖို့ပဲ ရှိလေ၏ ။

ဒီမှာပဲ ကျွန်ုပ်က လှေခါးအဆင်းရောက်နေသည့် မရှင်ညိုကို ..

“မရှင်ညို..မရှင်ညို..”

“ရှင်..ဆရာ..ဘာလဲ ဟင်”

“ဟိုလေ..ဟို..ဟို ..မရှင်ညိုရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်
ကြိုက်နှစ်သက်ရင် ဝတ္ထု ရေးခွင့် ပြုမှာလားလို့ မေးတာပါ”

“ဒါကတော့..”

“ခွင့်ပြုမှာလား မရှင်ညို”

“ကောင်းသလို သင့်သလိုသာ ကြည့်ရေးပေါ့ဆရာ”

ဟုပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းသွားလေ၏ ။ လှုပ်လီလှုပ်လဲ
ဆင်းသွား၏ ။ သူမ၏ သွက်လက်ချက်ချာ ခါးသေးရင်ချီ အလှကိုကြည့်ပြီး
ကျွန်ုပ်သည် တံတွေးကို “ကျလိ” ခနဲ ကြိတ်မျို ချလိုက်လေသည်။

*

(၆)

သည့်နောက် မရှင်ညို၏ ဒုတိယပိုင်း ဇာတ်သိမ်းကို မရှင်ညို၏

အစ်ကိုဝမ်းကွဲနှင့် အစ်မဝမ်းကွဲတို့က ကျွန်ုပ်အား အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြကြလေသည်။

“.... အဲဒီ တုန်းက ရှင်ညိုက အဒေါ်အကြီးဆုံး နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ သွားရောက်သ တင်းမေးခဲ့တာ။ အမှန်တကယ်လည်း အကြီးမ မမိုး အပျိုကြီးနာကျနေတာရယ်”

အဲဒါ တူမလုပ်သူက လိုအပ်တာ ဝိုင်းပြုစု ချက်ပြုတ်ပေါ့။

အဒေါ် မစိုးနဲ့ မတိုးတို့က ထုံးစံအတိုင်း လက်ထဲမှာ အလုပ်သမားတွေကို အော်လိုက်ငေါက် လိုက် သမားဂုဏ်ပြု၊ လယ်ကြီးရှင် ဂုဏ်ပြုအမိန့်ပေးစေခိုင်းပေါ့။

ည (၁၀)နာရီလည်း ထိုးရော အိမ်ရှေ့ကနေ ခေါ်သံကြားရော။

“တံခါးဖွင့်ပါဟဲ့”

“ဘယ်သူတုံး”

မမိုးက အရဲစွန့်ပြီး မေးတယ်။

“ရွာလူကြီးတွေပါ”

“ရွာလူကြီးဆို နာမည်ပြော”

“ကိုညှပ်ကြီးပါ”

“ဒါ ညှပ်ကြီးအသံမဟုတ်ဘူး။ တံခါးမဖွင့်နဲ့”

မမိုးက အကင်းပါးတယ်။ တံခါးဖွင့်မလို လုပ်နေတဲ့ မတိုးကို မဖွင့်နဲ့လို့ လှမ်းအော်လိုက် တယ်။

“ဖွင့်လိုက်”

“ဟင် ..”

“ဟင် ..”

“အမယ်လေး..ဘုရား .. ကယ်တော်မူပါ”

ဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်အပေါ်ကနေ မျက်နှာကို အဝတ်စည်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ညာလက်ထဲမှာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကြီး ချိန်ကိုင်လို့။

“ဖွင့်လိုက်လေ..သေချင်လို့လား..”

“ဟုတ်..ဟုတ်..”

“မ..မ..တိုး..ဖွင့်”

“အို...မ..စိုး...ဖွင့်”

“ဟာ..သေပေရောဟာ”

“ကလစ်”

“အမယ်လေး..မ...သတ်..ပါနဲ့ရှင် ...ဖွင့်....ဖွင့်ပါ့မယ်ရှင်”

လူဆိုးက သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်ရာ ပစ်သတ်ပြီမှတ်လို့ အော်ပြီး အပျိုကြီးညီအစ်မ အလုအယက် တံခါးကို ပြေးဖွင့်ကြတယ်။

တံခါးလည်း ပွင့်ရော..

ငှက်ကြီးတောင်စားရှည်ကိုင် လူဆိုးကတစ်ယောက်၊

လှံရှည်ကိုင် လူဆိုးက တစ်ယောက်။ အိမ်ထဲကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်လာလိုက်တယ်။ ပြီး တံခါးကို စေ့ထားလိုက်တယ်။

“အားလုံး ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ ဟေ့”

“မိန်းမလေးယောက် ဆရာ”

“လေးယောက်စလုံး ဒီမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်။ အသံမထွက်နဲ့”

တစ်ယောက် ဘက်ထရီမီးအိမ်ကို ဖွင့်ထွန်းပြီး

အမျိုးသမီးလေးယောက်စလုံးကို သေသေ ချာချာ အကဲခတ်နေတယ်။

“ဟို...ချောချောလေးက ဘယ်ကတုံး။ အရင်ရှိတာ ဒီအပျိုကြီး ဝတုတ်ပြဲ သုံးယောက်ပါ။ ပြောလေ..”

“ဟို..ဟို..မြို့ပေါ်ကပါရှင်။ အဒေါ်...နေ..နေ..မကောင်းလို့..”

“ဟုတ်လား..လာပြုစုတာပေါ့”

“ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုင်း..မမိုး၊ မတိုး၊ မစိုး..”

“ရှင်..ရှင်..”

“ရှိတဲ့ ရွှေရောငွေရော အကုန်ထုတ်ပေး၊ ပေးလေ..”

ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်နဲ့လူက အပျိုကြီး မမိုးရဲ့နဖူးကို
သေနတ်ပြောင်းနဲ့တွေ့ပြီး တောင်းပါရော။

“မ...မရှိပါဘူး..ဆ...ဆရာကြီးတို့”

“ဖောင်း..”

“အို..”

“အား..”

သေနတ်ပြောင်းက အပျိုကြီးမမိုးရဲ့ နဖူးပေါ်ကျပြီး သွေးများ
ဖျာခနဲကျသွားလို့ မှောက်သွား တော့တာပါ။

“ကိုင်း..ဟိုအပျိုကြီး နင်တို့မှာ ရွှေလက်ကောက် (၁၅) ကွင်း၊ ဆွဲကြိုး (၆)
ကုံး၊ လက်စွပ် (၁၀) ကွင်း၊ ခြေကျင်း (၆) ကွင်းရှိတာ ငါတို့ သိတယ်။ အဲဒါ
ဘယ်နေရာမှာထားလဲ။ ပြောစမ်း.. ပြောလေ”

“ကျွန်..မ...မ..မသိ..မသိ..”

“ဖြန်း”

“အား..”

“ဒုတ်”

“အမယ်လေး..”

လူဆိုးရဲ့လက်ဝါးက မတိုးရဲ့ နားထင်ပေါ် ဖြန်းခနဲအကျအနေ
ဓားရှည်ကိုင်လူဆိုးက ဓားနှောင့်နဲ့ ထုလိုက်လို့ မတိုးခေါင်းကွဲပြီး မမိုးအပေါ်မှာ
ထပ်လျက် လဲကျပါရော။

အငယ်မ ဝတုတ်ပြ မစိုးကို ဆံပင်ဆွဲ ခေါင်းမောပြီး
ပစ္စည်းထုတ်ပေးမှာလား၊ အသေခံမှာ လားလို့ မေးတယ်။

“ကျွန်မ..မ..ဘယ် မှာ ထား မှန်း ...မ..မသိ”

“ဘုန်း”

“အင့်”

“ဖြန်း”

“အား...”

“ကိုင်းဟာ..”

“မြီ”

“အား..အမယ်လေး..”

လူဆိုးများဟာ မစိုးကို ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ် ကန်ကြောက်ပြီးနောက်
မစိုးရဲ့ပါးကို ဓားရှည်နဲ့ ဆွဲလိုက်တာ..

မစိုးပါ ဓားရာနဲ့အတူ သွေးတွေ ပခုံးပေါ်စီးကျလာပြီး

မစိုးသတိလစ်သွားရော။

“ကိုင်း..ဟို အမျိုးသမီး”

“နင့်နာမည်”

“ရှင် ညို ပါ ..ရှင့်”

“ရှင်ညို”

“ရှင်”

“ထရပ်လိုက်စမ်း”

ရှင်ညို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ထရပ်လိုက်တယ်။

လူဆိုးသုံးယောက်ဟာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ဖွဲ့ထွားလှပပြီး

တင်းတင်းကားကားရှိနေတဲ့ ရှင်ညိုကိုကြည့်ပြီး သဘောကျ နေကြတယ်။

“နင် ယောက်ျားရှိလား”

“ဟင့်အင်း..”

“ကောင်းတယ်..အဟီး..အဟီး..အောင်ကြီးနဲ့ ငခိုင်..”

“ဘာလဲ ငခိုင်”

“မင်းတို့ ပစ္စည်းဝှက်ထားတဲ့နေရာကို သွားရှာ၊ ငါ ဒီမိန်းမကို...

အဟီး..ဟီး..”

“မလုပ်နဲ့”

“သွားရှာမှာ ရှာစမ်းပါ။ ဒါ ငါ့အပိုင်းပါ။ သွား..”

ခေါင်းဆောင်လို့ ထင်ရသူက အမိန့်ပေးလိုက်တော့ ဓားသမားနဲ့

လုံသမားနှစ်ယောက်က လူခွဲပြီး အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် တက်၊ သေတ္တာရှိသမျှ ဖွင့်လို့ ပစ္စည်းတွေကို လိုက်ရှာတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ငန်းဖမ်းနေတဲ့ သေနတ်သမားက ရှင်ညိုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို ဘယ်လက်နဲ့ လိုက်စမ်းပွတ်သပ်နေတယ်။

အဒေါ်သုံးယောက်ကတော့ ကြောက်လန့်ဒဏ်ရာနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သတိလစ်နေကြလို့။

လူဆိုးရဲ့လက်က ရှင်ညိုရဲ့ထဘီအထက်ဆင်စကို ဖြည့်မလို့ လုပ်ရော။ ဒီမှာ ရှင်ညိုက ကိုယ်တိုင်ထဘီကို ကွင်းလုံးချွတ်ချလိုက်တာ..

လင်းနေသည့် မီးရောင်ရှေ့မှာ ရှင်ညိုရဲ့ ထဘီမရှိတော့တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအောက်ပိုင်းကို သေနတ်သမားက တဏှာရမ္မက်ဇောနဲ့ ငေးပြီး အံ့အားသင့်၊ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ ကြည့်နေတုန်း မှာပဲ..

ရှင်ညိုရဲ့ညာခြေက သေနတ်ကိုင်လက်ကို ပင့်ကန်လိုက်တာ ခြေကန်ချက်ပြင်းကြောင့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်က လူဆိုးလက်က လွင့်ပြီး ဘုရားစင်ပေါ် သွားတင်နေတယ်။

ဒီမှာပဲ ရှင်ညိုက လူဆိုးရဲ့ ဆီးခုံကို ဝိုက်ကန်လိုက်ရော..

“ဖောင်း”

“အား..”

“ဝုန်း..”

“ဟ..ဟ.. ဘာဖြစ်ကုန်လဲဟ”

“ငဆိုင်..ငဆိုင်..ဘာဖြစ်နေတုံး”

သေနတ်သမားငဆိုင် ပေါင်ခြံကြားကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး

မျက်လုံးပြူးနေချိန် အပေါ်ထက်က နေ ဓားသမားလူဆိုး ပြေးဝင်လာပါရော။

ဓားသမားလူဆိုးဟာ အောက်ပိုင်း ထဘီမရှိဖြစ်နေတဲ့ ရှင်ညိုကို တွေ့ပြီး
ဓားမြှောက်လျက် နဲ့ အံ့အားသင့်နေချိန်မှာပဲ..

“ကျား”

“ဖောင်း..”

“အား...အမယ်လေးဗျ”

“ကျား..”

“ဖောင်း..”

“အင့်...”

ရှင်ညိုက လွှားခနဲ ခုန်ဝင်ပြီး ဓားရှည်သမားရဲ့ ရင်ကို
ဖနောင့်နဲ့ပေါက်လိုက်တာ လူတခြား ဓားတခြား ဖြစ်သွားရော။

ဒီမှာ ရှင်ညိုက ဓားရှည်ကို ပြေးကောက်ပြီး ကုန်းထမလို့ လုပ်တဲ့
လူဆိုးရဲ့နားရွက်ကို လှမ်းခုတ်လိုက်တာ..

“ရွမ်း” ခနဲမြည်သံနဲ့အတူ နားရွက်ပြတ်သွားရော။ တံခါးကို ဖွင့်ပြီး
နှစ်ယောက်သား ခုန်ချ ပြေးတာ။

ဒီမှာ လှံရှည်ကိုင်လူဆိုးက ခြေလှမ်းကျဲနဲ့ ဝင်လာပြီး နောက်ကျောကနေ
လှံနဲ့ပြေးအထိုး..

ရှင်ညို ညာအတွင်းလှည့်ဓားနဲ့ ဝင်လာသည့် လှံကို ဖယ်လိုက်ပြီး
လက်ပြန်တွက်ပိုင်း ပိုင်း လိုက်တာ..

“ရွမ်း..”

“အား..အား..အ...အ...”

လက်ပြန်ဓားနဲ့ လူဆိုးရဲ့ လည်ပင်းပေါ်ကျပြီး သွေးရဲခနဲ ပန်းထွက်လို့
လုံပါလွတ်အကျ..

သတိလစ်နေသည့် အဒေါ်သုံးယောက်လည်း
ဝုန်းဒိုင်းကျဆူညံသံများကြောင့် လန့်ဖြန့်နိုး..

“လာကြပါဦး..ဓားပြ..ဓားပြ..”

“လာကြပါဦးတော့..လူဆိုးဓားပြ..လူဆိုးဓားပြ”

“ကယ်ကြပါဦးတော့”

သုံးယောက် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံများဟာ..

ကမ္ဘာပျက်သလို ဆူညံနေတာပဲ။

ကျယ်လိုက်သည့်အသံနှယ်..လော်စပီကာနဲ့ အော်သလိုပဲ။

ရှင်ညိုဟာ လူဆိုးရဲ့လုံရှည်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး အိမ်ပေါ်ကနေ
ခုန်ချလိုက်တယ်။

သူ့မှာ ထဘီမပါဘူး။

သူမြင်နေရတာ ရှေ့မှာ လူဆိုးနှစ်ယောက် ပြေးနေတာ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ရပ်..”

“မပြေးနဲ့...ရပ်လေ”

“ကိုင်းဟာ..သေပေရော့”

“ဟိုး..”

“စွပ်”

“အား...မလေး သေပါပြီဗျ”

ရှင်ညိုလက်ထဲက လှံရှည်ကို ဆမြှောက်ပြီး ပြေးနေသည့်
လူဆိုးနှစ်ယောက်အနက်က နောက်ကလူရဲ့ပေါင်ကို ပစ်လိုက်တော့ လှံက
လူဆိုးရဲ့ပေါင်ကိုက်စိုက်ပြီး မှောက်လျက် လဲကျသွား ပါရော။

ဒီမှာ ခြောက်လုံးပြူးကိုင်တဲ့ လူဆိုးက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်လည်း
မရှိတော့ဘူး။ သူ့ လူနှစ်ယောက်လည်း ခံရပြီသိရော ချောင်းထဲကို
ခုန်ချလိုက်တာပဲဗျာ။

ဘာရမှာလဲ..

ရှင်ညိုပဲ ဥစ္စာ။

ငှက်ကြီးတောင်စားရှည်ကို ကိုင်ပြီး လူဆိုးခုန်ဆင်းသွားတဲ့ ချောင်းထဲကို
နောက်ကနေ လိုက်ခုန်ချလိုက်တာပေါ့။ လူဆိုးက ချောင်း ဟိုဘက်ကမ်းကို
ရောက်အောင် အသားကုန်ကူး..

ရှင်ညိုက နောက်ကနေလိုက်ပြီး လက်ထဲကစားရှည်နဲ့ သင်းပခုံးကို
ခုတ်ချလိုက်တာ အားခ နဲ့ အသံနက်ကြီးနဲ့အော်ပြီး ရေထဲကို မြုပ်သွားတော့တာပဲ။

ဒီအချိန်မှာပဲ..

အပျိုကြီး ညီအစ်မသုံးယောက်ရဲ့ ကမ္ဘာပျက်သလို အော်သံများကြောင့်
တစ်ရွာလုံးနီး လာပြီး..

“ဓားပြတဲ့ဟေ့..”

“ဘယ်အိမ်တုံးဟ”

“မိမိုးတို့ မိစိုးတို့ အပျိုကြီးအိမ်က အော်သံဟ”

“ထားလိုက်..သေပစေ”

“ဟ..ဟ...မလုပ်ပါနဲ့ဟ။ ဟေ့..အားလုံး ထွက်ပြီးလိုက်ကြ”

“ခို...ခို...ခို...ခို”

“ဒေါင်...ဒေါင်..ဒေါင်..”

“လိုက်ဟေ့... လိုက်ဟ”

“ဘယ်ဘက်ကို ပြေးတုံးဟ”

“မသိဘူးကွ..ရမ်းလိုက်နေတာ”

“မင်းအမေကလွှား ဟိုမှာ ချောင်းထဲမှာ တဝုန်းဝုန်းနဲ့ ဘာတုံးဟ”

လက်နှိပ်မီးရောင်တွေ ချောင်းရေပြင်ပေါ်မှာ ကျသွားတယ်။

“ဟ..ဟိုမှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်

သတ်နေတယ်ဟ”

“ဝိုင်းထား..ဝိုင်းထား..မလွတ်စေနဲ့”

ဟိုဘက်ချောင်းရိုး၊ ဒီဘက်ချောင်းကမ်း၊ မီးတုတ်မီးရောင်နဲ့

လူအုပ်ကြီးနှစ်အုပ် လက်နက် မျိုးစုံနဲ့ ဝိုင်းထားလိုက်ကြတယ်။

“ဟဲ့..ဟဲ့...မိန်းကလေး နင် ဘယ်သူတုံး”

ရှင်ညိုက ရေပေါ်မှာ ကိုယ်တစ်ဝက်ဖော်ပြီး ဓားရှည်ကို မြှောက်လို့..

“ကျွန်မ ရှင်ညိုပါ။ အပျိုကြီး ညီအစ်မသုံးယောက်ရဲ့ တူမပါ။

ရေအောက်မှာ ဓားပြတစ် ယောက် ဓားစာမိလို့ သေပလားမသိဘူး”

“ဟေ့..”

“ဗုဒ္ဓေါ...”

“ဟို..လှံတန်းလန်းနဲ့ ကောင်ကရော”

“ကျွန်မပစ်လိုက်တာ”

“မြတ်စွာဘုရား..အာဂမိန်းကလေးပါလားဟ။

ကိုင်း..ကလေးမ..ကမ်းပေါ်ကို တက်ခဲ့တော့ သမီး”

“ကျွန်မ..အပေါ်..တက်လို့..မ..ရဘူး”

“ဟေ့..ဘာဖြစ်လို့တုံး။ ဒဏ်ရာ ရထားလို့လား။ ဟေ့ ရွှေတင်တို့၊ သိန်းဝင်းတို့၊ တင်ထွန်းတို့ ..မိန်းကလေးကို သွားကူခေါ်ခဲ့ကြစမ်းဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဖယ်..ဖယ်..မင်းတို့ ရေနစ်မယ်။ ငါ သွားလိုက်မယ်”

ဒီမှာ ကိုသိန်းဝင်းကြီးက မိန်းမချောလေးကို မြင်ရော သူ ပွေ့ခေါ်မယ်ဆိုပြီး တရုတ်တင် ထွန်းနဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်းရွှေတင်ကို တွန်းလို့ ရေထဲဆင်းမယ် လုပ်ရော..

“မလာခဲ့နဲ့..မလာခဲ့နဲ့”

“ဟဲ့..ဘာဖြစ်လို့တုံး။ နင် ဒဏ်ရာရထားတာ မဟုတ်လား”

“လူမလာပါနဲ့။ ဟို..ဟို..ထဘီတစ်ထည် ပစ်ပေးကြပါ”

“ဘာ..ဘာ..ဘယ်လို..ဘယ်လို..”

“ကျွန်မခါးမှာ ထဘီမရှိဘူး။ ထဘီသာ အရင်ပေးပါ”

“ဟေ့..”

“မြတ်စွာဘုရား”

“ဒီလိုကိုးဟ”

“ဟေ့.. ခွေးမသားသုံးယောက်၊ ချောင်းထဲကို မဆင်းနဲ့။ ဆင်းရင် မင်းတို့ ထိပ်တုံးစာပဲ။ သွား..ငါ့မိန်းမီကနေ ထဘီတစ်ထည် အမြန်သွားတောင်း”

ရွာသားတစ်ယောက်က ရွာထဲကို အမြန်ပြေးပြီး ရွာလူကြီးကတော်ရဲ့
ထဘီကို ပြေးလို့ယူ လာရတယ်။ ထဘီရတော့မှ ရှင်ညိုရှိရာကို ပစ်ပေးလိုက်ရတယ်။
ရှင်ညိုက ရေအောက်မှာပဲ ထဘီကိုဝတ်ပြီး ရေမွန်းနေတဲ့ လူဆိုးရဲ့ကုပ်ကို ကိုင်လို့
ကမ်းပါးပေါ်ကို တက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တွေက သူမရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကို ယှက်ဖြာကျလို့။

ရှင်ညိုရဲ့ ညာလက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင်ဓား။

ဘယ်လက်ထဲမှာ လူဆိုးရဲ့ အကျူးကော်လာစ။

ရေစိုရွဲနေတဲ့ ရှင်ညိုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ
သိုင်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနနဲ့ သတ္တိက ရဲခနဲ ပေါ်နေတယ်။ ရေစိုအလှကလည်း
တင်းခနဲ ဝင်းခနဲ။

ရှင်ညိုက ထဘီတိုတိုနဲ့ ကုန်းပေါ်တက်လိုက်ရော။

ထဘီအနားလန်သွားပြီး ဖြူဖွေးနေတဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ
ထိုးကွင်းမင်ကြောင်ကို ယောက်ျားအချို့ မြင်လိုက်ရပြီး အနားကို မကပ်ရဲဘဲ
ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ အံ့ဩချီးကျူးနေကြလေ ရဲ့။

လူဆိုးသုံးယောက်စလုံး ရဲစခန်း ရဲကင်းကို အပ်နိုင်ခဲ့သလို
ရှင်ညိုကိုလည်း ရဲစခန်းကရော ရွာကရော ဝိုင်းဝန်းဂုဏ်ပြုကြတယ်။

ရှင်ညိုကလည်း ရသမျှ ငွေကြေးပစ္စည်းများကို ကိုယ်ကျိုးမသုံးပါဘူး။

သူမရဲ့ကျေးဇူးရှင် နန်းသုံးရာဖြတ်သိုင်းဆရာ ဦးနေမင်းဗလာနဲ့
ဆရာမကြီး ဒေါ်နန်းပုံကို အကုန်ကန်တော့လိုက်တယ်။

ကန်တော့ရင်း ဆရာမကြီးအမေ မနန်းပုံကို ပြောလိုက်တယ်။

“အမေပုံပြောတာ မှန်တယ်။ သေရေးရှင်ရေးကျမှ
ဒီပညာထုတ်သုံးဆိုတာ။ ခုတော့ သုံး ယောက်စလုံး ထောင်နန်းစံသွားရပြီ။

ကျွန်မလည်း အသက်ဘေးက ကံကောင်းလို့ လွတ်မြောက်ခဲ့ ရတာ အမေပုံ”

ကျွန်ပ်သည် ကိုစစ်တောင်းပြောပြသည့် မရှင်ညိုရဲ့ ရဲဝံ့စွန့်စား ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို နားထောင်ပြီးသောအခါ အာဂရှင်ညိုပါလား။ ဆရာစကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်ပြီး အရေးပေါ် အသုံးချတတ်သူ အမျိုးသမီးသိုင်းပညာရှင် သူရဲကောင်းပါလားဟု အများနည်းတူ အားရပါးရ ချီးကျူးလိုက်ရပြီး၊ ဒါကြောင့်လည်း သူမကိုယ်တိုင် ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို ဘာကြောင့်မပြောပြ သည်ကို နားလည်ခံစား သဘောပေါက်လာခဲ့ရလေသည်။

[နောက်ဆက်တွဲ ကြားရသည်မှာ ရှင်ညို့အဒေါ် အပျိုကြီးဝတုတ်သုံးယောက်လည်း ဤဓားပြကိစ္စပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ဘုန်းကြီးလူထွက်တစ်ဦး လယ်သူရင်းငှားတစ်ဦး မုဆိုးဖိုတစ်ဦး ပေါင်းသုံးဦးနှင့် အသီးသီး အကြောင်းပါသွားကြသည်ဟု ကြားရ၏ ။ ဒါနှင့်အတူ ရှင်ညို့အမေကို လည်း ကျွန်မတို့ ယောက်ျားရတာ နောက်ကျလေခြင်းဟု ပြောသည်ကို သိရလေသည်။]

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

*